

A Carthage Hajó Rádiós Tisztje

Ez a Carthage hajó rádiós tisztje. Valamilyen Victornak hívták, a vezetéknévére nem emlékszem, annak ellenére, hogy jóban voltunk.

A Carthage-ra Marseille-ben szálltunk fel, és onnan a Gibraltáron keresztül mentünk Casablancába, onnan pedig Dakarba. Dakar alatt volt egy folyó, annak a neve volt Soulone, és azon mentünk fel, végül egy Kaolack nevű településre érkeztünk. Ez egy cseh fennhatóság alatti település volt. Sőt szikkasztottak a tengerből, dagálykor begyűjtötték a vizet, és apálykor ott maradt a só, egész sóhegyek világítottak messziről. Ezenkívül szandálokat készítettek a Bat'a gyár megbízásából [Világhírű cseh cipőgyár. -- A szerk.]. Amiért mi mentünk, az amerikai mogyoró volt. Egy nagy pallón rakodtak, és azon a feketék ötvenkilós zsákokban vitték fel. Beöntötték a hajó gyomrába, és amikor visszajöttek, hozták magukkal az üres zsákokat, és azért kaptak zsetont, és akkor azt

válthatták be rumra. Négy zsetonért kaptak fél deci rumot. Délután felé már nagyon vidáman vitték a zsákokat, még táncoltak is a pallón. Volt köztük egyvalaki, aki két zsákot vitt egyszerre. Ez egy nagydarab pali volt, nagyon. Az úton kapott kenyeret félretettük, és amikor megérkeztünk, mindenkinek adtunk egy-egy darabot, mert tudtuk, hogy nekik nincsen kenyerük, és akartunk nekik segíteni. Na most én ennek a nagydarabnak adtam az én részemet. Ezen a férfin volt rengeteg amulett, és magyarázta nekem, hogy melyik mi ellen védi őt. Az egyik például a szúrás ellen védte. Én nem nagyon hittem neki, és akkor mondta, hogy próbáljam megszúrni. Én elővettem a tűrőmet, és próbáltam szúrni, de aztán mégsem mertem komolyan beleszúrni. Akkor rám tette az amulettet, és mondta, hogy jó, akkor most ő szúr. Amikor közeledett felém a késsel, azonnal lerántottam magamról a karperecet, nehogy tényleg megszúrjon.

Mint utóbb kiderült, Victor kuplerájtulajdonos volt. Casablancán és Dakarban voltak ilyen házai. Azért jött a hajóra, hogy ezeket meglátogathassa, mert a háború miatt nem lehetett akkor már csak úgy utazgatni. Dakarban éppen mosogattam a konyhában tányérokat, és ő mondta, hogy menjünk együtt vacsorázni valahol a parton. Mondtam neki, hogy nekem még sokat el kell mosogatnom: erre ő bedobta a tengerbe az összes tányért, és mondta, hogy na, akkor már készen vagy, indulhatunk. Én csak lestem. Elmentünk ketten vacsorázni. Ide tartozik kiegészítésül, hogy még Casablancában felvettünk egy nőt a hajóra. Az egyik tiszt átadta a kabinját neki. Nagyon csendes, diszkrét nő volt, nem állt senkivel szóba. Gondolkoztunk, hogy ki lehet, gondoltuk, hogy egy kolonista fogja majd várni. Rengeteg csomagja volt, és mindenki akart neki segíteni. Nem várta őt senki, beült egy konflisba, és elment. Ennyit közbevetésül. Szóval vissza a vacsorához: mentem a tiszttel Dakar szélén, már nem tudtam, hogy hova visz. Becsöngettünk egy kertes villába, és egy szmokingos fekete nyitott ajtót. Bementünk egy helyiségbe, ott ittunk egy aperitifet. Utána bementünk egy nagy kerthelyiségbe, ahol asztalok voltak, tele francia katonatisztekkel, és sok elegáns nő. Leültünk vacsorázni, és észrevettem ezt a nőt az egyik asztalnál. Szóltam a tisztnak, hogy ott ül az a nő, aki a hajón jött velünk. Kérdezte tőlem, hogy akarsz vele találkozni? Mondtam, igen. Ő intett a nőnek, és a nő odajött, és azt mondta: 'Bonjour mes potes!' [francia: 'Jó napot, srácok']. Kiderült, hogy ez egy kurva, aki ott dolgozott Victor kuplerájában.

Visszatérve a Carthage-ra: három-négy fordulót csináltunk, és utána leszerelték a hajót, mert a Gibraltári-szorost lezárták az angolok, 1942-ben. Marseille-ben leszerelték a hajót. Amikor kiszálltunk a hajóból, Victor kérte tőlem, hogy egy fél kiló hasist vigyek le a hajóról. Én azt mondtam, hogy én ezt nem vállalom. Erre azt mondta, hogy gyere utánam. Fogta a hasist, betette a táskájába. A vámosok kérdezték, hogy van-e valami elvámolnivalója. Erre azt mondta, hogy hát igen, van nálam fél kiló elvámolnivaló hasis. Erre röhögtek a vámosok, és nem szóltak rá, nem motozták át. Utána én Victor villájában laktam, ő elment valahova, és átadta nekem a kulcsot, hogy használjam. Két hétig minden a rendelkezésemre állt.

Amikor elmentem 1942. október elején, akkor megszakadt a kapcsolat. Nem tudok róla azóta sem semmit.